

Durmuş Hocaoğlu

Büyük Manevra: IV

Yeniçağ, “Analiz”, 30 Kasım 2007, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 597; 2007-112; Kasım-13

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazıdaki resim ve alt yazısı web’de mevcut olup, baskı nüshaya konulmamıştır.

Son yazımı yazdığım tarihten bu yana geçen dört günlük müddetin göstermiş olduğu gibi, “Büyük Manevra gerçekten de iyi çalışıyor, nerdeyse “tıkır-tıkır çalışıyor” diyecek kadar iyi; çünkü henüz ciddî bir falsosunu görmüş değiliz: Türkiye, sessiz-sadâsız çözülmeye doğru gidiyor; çok sessiz, çok sadâsız, tam bir “barış” içinde. Hiç şüphesiz bu “başarı”da en büyük pay Amerika’nındır; Irak’takinden bile daha büyük bir zafer: Türkiye’yi parçalamak için silah kullanmak yok, asker kullanmak yok, masraf yok, birkaç “ehemmiyetsiz” mızıkılanmanın dışında sistematik bir muhâlefet bile yok.

Bu, bir başarı; çünkü, Türkiye’yi Türklere böldürtüyor, zahmetsiz, sıfır mâliyet, tam kazanç.

Nasıl mı?

Şöyle:

Türkiye önce PKK karşısında tam bir acze düşürülecekti ve düşürüldü; değil ki tatminkâr, tam mânâsıyla göz dolduran, kamuoyunun beklentilerini tam karşılayan bir “askerî zafer”, bırakınız bunu, “kanı yerde kalmayacak” türünden, en üst rütbelerden yapılan açıklamalar bile havada kaldı; kanlar pekâla yerde kaldı, kalıyor; olan sâdece vatan için şehit olan fidan gibi gençlerimize ve o fidanların tâbutları başında – hâlâ nasıl olabiliyorsa, anlaşılabilir bir inatla ve ısrarla, yâhut bir sahâbe îmânıyla – “vatan sağ olsun” diyebilen, ocağına ateş düşmüş âilelerine oldu, oluyor. Onların bağrılarındaki ateş hiçbir vakit sönmeyecek, içten-içe bir volkan gibi hep kaynayacak, yüreklerindeki yaralar arslan pençesi veya domdom kurşunu yarası gibi, kapandığı zannedildiğinde yeniden açılacak; ancak, bir müddet sonra, onları hâtırlayan da kalmayacak, acılarına ortak olan da.

Çünkü kanları yerde kalacak ve unutulup gidecekler; adları ve ne için şehâdet şerbetini içtikleri ile birlikte.

Eğer ki bu alçak manevra tutarsa – ki tutacak gibi gözüküyor – aynen böyle olacak; bunu buraya yazıyorum! Unutmayınız!

Çünkü “siyâset” – en azından bir yanıyla, yâni müptezel yanıyla – budur ve yine bundan dolaydır ki, müptezel bir siyâset insanoğlunun düşebileceği en alçak çukurdur ve en derin ahlâksızlıktır; ondan daha müptezeli ve daha ahlâksızı yoktur.

Eğer bu alçak manevra tutarsa, unutulacaksın Mehmed'im; adınla, yazdığın destanla, ne için şehâdet şerbetini içtiğinle. Seni, yalnız, tâbutuna kapanan baban, anan ve birkaç yakının hâtırlayacak. Sonra onların da toprağın altına çekilmesiyle külliye hiç yaşamamışsın gibi olacaksın, öyle ki, akıllara hiç düşmeyeceksin; çünkü seni hâtırlayacak kimsecikler kalmayacak. Yine çünkü, Türkler, önce, bütün tarihlerinin zirvesine tırmandıkları bu topraklarda efendi iken kul olacak, sonra ağır-ağır, çırpına-çırpına son nefesini vererek tarihin bataklığında boğulacak ve bu kavimler mezarlığında yaşamış ve adı-sanı kaybolmuş, nâmı nişânı silinmiş herhangi kavimlerden birisine dönüşecek.

*
**

Bu “başarı”da ikinci - ve aslında birinciden de birinci – pay ise dâhildedir; herşeyini Amerika’ya endeksleyen, ekonomisini bıçak sırtında ayakta tutan, bugüne değin sâhici bir millî harp sanâyii kurmayı aklına bile getiremeyip bunun yerine işi hep satın alma ile götüren, ordusunun bütün bütün eslihâ ve emtiasını Amerika’ya bağlı ve bağımlı kılan Türkiye – ***işin burasında en büyük vebâl, sivillerden önce askerlerindir hiç şüphesiz, bunu da unutmayınız*** – bir gizli müstemlekeye dönüşünce, tabiatıyla olan oluyor ve “efendi”den izin ve ruhsat alınmayınca hudûdun ötesine bir adım atmak için bile manda yüreği dahi yetmez oluyor.

Ancak, bütün bunlara rağmen, yapılabilecek olanlar da yapılamadı - veya “yapılmadı”. Hakikaten çok şey yapılabilirdi ve el’ân dahi yapılabilir; ama bunun için sıradışı adamlar gerekir, çünkü sıradan değil, sıradışı bir dönem geçiriyoruz; ne var ki bizlerin tepemizdekilerin hepsi sıradan adamlar ve sıradan adamlar da sıradışı işler yapamazlar.

... devam edecek.

✻